

de acum nu mai putem da înapoi

înapoi e iarăși înainte.
și nimeni nu ne aprinde o lumină în pupilele goale.
tăceri sălbăticate mocnesc sub pielea veștedă a nopții,
printre spasmele care aleargă spre un țărnm fumuriu.
iar despre viață am aflat cîte ceva de la cei ce nu s-au născut.
glasul nopții sparge valurile golurilor ce răzbat pînă aici.
printre atîtea gesturi rămase în curgerea învolburată a timpului.
noi nu mai avem cuvinte din care să ne naștem
ca dintr-o întîmplare banală, ca dintr-o mică erezie.
nu avem decît un trup străveziu, un trup de întuneric și lumină.
rămas în afara oricărei exprimări.

nimeni nu mai întoarce capul

înapoi se scurg în galop hoardele nimicului.
doar micile încleștări ale rădăcinilor ne ating gleznelor.
un singur cuvânt dacă ar răzbate pînă aici,
totul s-ar destrăma precum o iluzie sosită prea tîrziu.
picioarele noastre de ceață rătăcesc pe alte drumuri încrucișate.
silabisindu-ne numele la răscrucile semnelor împăienjenite.
și nici un martor nu era în fața nopții,
nici un zbor nu ne purta pe umerii de granit.
doar un susur plutea între două pleoape ușor întredeschise.
doar o adiere de aripi plutea peste văgăunile aceluia neînceput.

scurmam cu unghiile pînă în cețurile ultime

acolo unde ochiul se zbate ca un licăr fără contur.
numele atîrnau de firele ploii, de norii ghemuiți pe la răscruci.
din turnuri ne chema un dangăt de clopote tîrzii.
razele serii ne schimonoseau trupurile purtate la întîmplare.
să visăm cu pietrele timpului legate de gît.
să visăm alte vieți purtate cu ziua, cu noapțile întinse pe catafalc...
de mîină mă duce un vuiet care întunecă împrejurimile.
de mîină mă duce un străin împovărat de cuvinte.
de mîină mă duce o arătare zidită în morocănoase înnoptări.

cu privirile deșirate peste lucrurile crescute la întâmplare

cu forme pe care le atingeam ca pe niște păsări de pradă.
nu știam unde încep și unde se termină viscerele beznei,
anotimpurile scurse prin venele secătuite,
toate propozițiile izbite de pereții insomniilor,
amănuntele din care ne încropeam mici gesturi cotidiene.
arătări indescifrabile tac și vorbesc în numele nostru.
ca într-un poem care se leapădă de trei ori de cel ce l-a scris.
ca într-o baladă a clipelor urcate pe eșafodul uitării.
ca într-un bocet la căpățiul unei priviri demult veștejite.

ne-am strecurat încet prin crăpăturile dimineții

printre micile jivine ale viselor rămase pe drumuri.
cu pumnii strînși ca pentru o întoarcere a altor aparențe.
pașii ne purtau prin zăpezile sîngerii, printre ziduri și creste.
despre noi se vorbea că, în curînd,
vom sosi ca niște prelungiri ale beznei.
vom bate la porți, vom întinde mîinile încleștate spre cer.
vom cerși îndurarea cu care o să ne acoperim chipul.
vom cădea în genunchi, ne vom încrusta nume bizare pe trupuri.
ne vom închina pînă ce o altă înserare ne va chema înapoi.

la început, am tăcut toate cuvintele pe de rost

o împreunare de neguri se înălța deasupra pustiului.
rămași pe drumuri, cerșind din zare în zare.
cine să se întoarcă în brațele care nu s-au întâlnit
la nici o încrucișare de dealuri și văi.
în visul acela care ne aruncă mereu la marginea realității,
unde ne trezim cu frunțile împietrite.
(și văzînd că tăcerea e bună, am zidit-o într-un singur cuvînt).
pașii ne poartă pe stîncile zărilor alunecoase,
prin așteptările în care nu am mai putut locui.